

гледнах на него и рече: Богъ сынокъ, да та смилява! Подиръ туй отиде въ друга стая, защото му са смути сърцето, и прочитъ му плувнахъ отъ съззы. (Быт. ^{мг.} 23—29.).

§. 60. *Іосифъ гошава братъята си и ги отпуща.*

Іосифъ като си омы лицето, дойде пакъ, и заповѣда да донесѣтъ ѣстѣя. Тогазъ отдѣли сѣкуму по равны части, а на Веніамина даде петъ пѣти повече. Като ѣдохъ, пихъ и са веселиха, Іосифъ заповѣда на домоуправительтъ си да имъ напълни платницитъ съ жито и на устата на платницитъ да тури и сребротъ на сѣкиго, а въ платникътъ на Веніамина да скрие и сребърната му чаша. А домоуправительтъ направи сичко, което му са заповѣда. (Быт. ^{мг.} 30—^{мд.} 1—2.).

§. 61. *Іосифъ проважда потеря подирѣ имъ.*

На другыйтъ день тѣ тръгнахъ рано. Но прѣди да заминѣтъ далечъ отъ градътъ, Іосифъ повиква домоуправительтъ и си му дума: Погни тѣзи хора и като ги стигнешъ, кажи имъ: „Защо върнахте зло за добро? Вы откраднѣхте чашата, съ която господарьтъ ми піе! тѣзи ви работа е лоша.“ — Домоуправительтъ по заповѣдта на Іосифа затече са подирѣ имъ и ги укори за кражбата. (Быт. ^{мд.} 3—4.).

§. 62. *Чашата са намѣрва въ Веніаминоветъ платникъ.*

А братъята Іосифовы отговорихъ на домоуправительтъ: „Туй прѣстѣпленіе е съвсѣмъ чуждо за насъ, защото, като върнахмы и сребротъ което са прѣди